

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

VREMEA DISPREȚULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Vremea disprețului / Andrzej Sapkowski; trad. din lb. poloneză:

Mihaela Fiscutean. - Ed. a 2-a. - București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0581-7

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

CZAS POGARDY

Copyright © 1995, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

© Nemira, 2018, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN

Redactor: Cristina CRĂCIUN

Lector: Dușa UDREA-BOBOREL, Viorica DUMITRENCO

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tiparul executat de ART PRINT S.A.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0581-7

Ca s-o duci bine ca olăcar, îi povăţuia Aplegatt adesea pe flăcăi, ai nevoie de două lucruri: un cap de aur şi un cur de fier.

Capul de aur e neapărat trebuincios, le explica el ucenicilor săi, pentru că sub haine, în tăscuţa de piele de la piept, călăraşul poartă doar veştile mărunte, care pot fi încredinţate fără teamă pergamentului ori hârtiei trădătoare. Veştile secrete, cu adevărat însemnate, de care atârnă multe, olăcarul trebuie să le țină minte şi să le spună doar cui trebuie. Cuvânt cu cuvânt, câteodată nu erau chiar simple cuvinte. Greu de rostit, darămite de ținut minte. Ca să nu le uiţi şi ca să nu le încurci, nu-ţi trebuie decât un cap de aur.

Cât despre popoul de fier, văleleu!, fiecare olăcar o să simtă nevoie de aşa ceva pe pielea lui, şi cât de curând. După trei zile şi trei nopţi de stat ţepăn în şa, hurducat o sută sau două sute de mile pe drumuri de ţară şi, câteodată, când n-ai încotro, chiar de-a dreptul pe câmp. Oho, fără doar şi poate că nu petreci chiar tot timpul în şa, te mai dai jos de pe cal pentru câte un mic răgaz. Căci omul rezistă mult, dar calul nu prea. Însă, când se termină popasul şi trebuie să te urneşti din nou, popoul parcă ar urla: „Ajutor, mă omoară!“

Oare cine mai are însă nevoie de olăcari în vremurile noastre, coane Aplegatt? Îl întreba câte un flăcău. De la Vengerberg la Wyzima, de exemplu, n-ai cum să ajungi în mai puţin de patru sau cinci zile, nici cu cea mai iute iapă. Iar unui magician din

Vengerberg cât îi trebuie ca să-și trimită mesajul magic la un magician din Wyzima? O jumătate de oră sau nici măcar atât. Calul poate să-și scrântească un picior. Poate fi înjunghiat de tâlhari sau de Veverițe, poate fi sfâșiat de lupi sau de grifoni. Uite olăcarul, nu e olăcarul. Însă mesajul magic ajunge la destinație, nu se rătăcește, nu întârzie și nici nu dispăre. La ce sunt buni olăcarii, dacă există magicieni la tot pasul, la fiecare curte regală? Nu mai sunt de folos olăcarii, coane Aplegatt.

O vreme și Aplegatt crezuse că nu mai e de folos nimănui. Avea treizeci și șase de ani, era mic, dar voinic și îndesat, nu se temea de muncă și avea, firește, un cap de aur. Și-ar fi putut găsi altceva de lucru ca să aibă de-ale gurii pentru el și soața lui, ca să pună ceva bani deoparte pentru zestrea celor două fiice încă nemăritate și ca să poată să-i mai dea o mână de ajutor celei măritate, al cărei soț, un nătâng fără speranță, se zbătea în tot soiul de negustorii. Dar Aplegatt n-a vrut nici în ruptul capului și nici nu și-ar fi închipuit că ar putea face altceva. Era olăcar regal.

Și iată că dintr-odată, după o lungă perioadă de uitare și umilință, Aplegatt era iar de folos. Pe drumurile de țară și pe cele forestiere au început din nou să răsunе copite. Ca în vremurile bune, olăcarii străbăteau iar țara în lung și-n lat, purtând vești de la o cetate la alta.

Aplegatt știa de ce fusese așa. Văzuse foarte multe și auzise și mai multe. Se așteptau ca el să-și șteargă de îndată din amintire toate mesajele, să le uite complet, să nu și le mai amintească nici măcar sub tortură. Dar el și le amintea. Și știa de ce regii încetaseră brusc să comunice prin magie și magi. Conținutul mesajelor purtate de olăcari urma să rămână un mister pentru magicieni. Regii renunțaseră dintr-odată la sprijinul magilor, nu le mai încredințaseră secretele.

Care fusese motivul răcirii bruște a prieteniei dintre regi și magicieni Aplegatt nu știa și nici nu-i prea păsa. Și regii, și magii erau, după el, creaturi de neînțeleș, de la care nu știi la ce să te aștepți, mai ales în vremuri de restriște. Și n-ai cum să nu observi

că sunt vremuri de restriște, străbătând țara din cetate în cetate, din castel în castel, din regat în regat.

Drumurile erau împânzite de soldați. La fiecare pas dădea peste coloane de infanterie sau de cavalerie și fiecare căpetenie întâlnită în cale era nervoasă, preocupată și-și dădea atâta importanță, de parcă de ea ar fi depins soarta întregii lumi. Cetățile și castelele erau, de asemenea, înțesate de oameni înarmați, zi și noapte era acolo o alergătură febrilă. Invizibili de obicei, guvernatorii și castelanii acum zburau întruna prin curți și în jurul zidurilor ca viespile furioase înainte de furtună, urlând, blestemând, poruncind, împărțind șuturi în stânga și-n dreapta. Zi și noapte se îndreptau spre garnizoane și fortificații coloanele mătăhăloase de căruțe doldora, întâlnindu-se cu coloanele care se întorceau iute, ușoare și goale. Nori de colb se iscau pe drum de la hergheliile de cai de trei ani năvăliți direct din grajduri. Nedeprinși cu deplasările fără săgeți și fără călăreți înarmați, se bucurau de ultimele zile de libertate, dându-le de lucru îngrijitorilor și mari bătaii de cap celorlalți care foloseau drumul.

Pe scurt, războiul plutea în aerul fierbinte și sufocant.

Aplegatt s-a uitat de jur împrejur. Jos, la poalele dealului, scânteia o curgere de apă, șerpuind subțire printre poieni și pâlcuri de copaci. Mai departe, spre sud, se întindeau păduri. I-a dat pînă teni calului. Nu mai avea timp.

Era pe drum de două zile. Comandamentul regal, aflat la baza misiunii lui, îl ajunsese la Hagge, unde se odihnea la întoarcerea sa de la Tretogor. Părăsise cetatea noaptea, galopând de-a lungul malului stâng al văii Pontarului, trecuse granița de la Temeria înainte de ivirea zorilor, iar acum, pe la prânz, era deja pe malul Ismenei. Dacă regele Foltest s-ar fi aflat în Wyzima, Aplegatt i-ar fi înmănat misiva încă din noaptea aceea. Din păcate însă, el nu se afla în Capitală – era în sudul țării, la Maribor, la aproape două sute de mile de Wyzima. Aplegatt știa, așa că în apropiere de Podul Alb a ieșit din drumul principal, s-a îndreptat spre vest și a luat-o de-a dreptul prin pădure, spre Ellander. A cam riscat.

Veverițele băntuiau prin pădure, vai și-amar de pielea celui ce cădea în mâinile lor sau era răpus de săgețile lor! Dar mesagerul regelui n-avea încotro, trebuia să riște. Asta-i era slujba.

A traversat râul ușor – nu mai plouase din iunie, Ismena scăzuse mult. Ținând marginea pădurii, a ajuns la drumul principal care duce de la Wyzima spre sud-est, spre fierăriile, cuptoarele și așezările piticanilor, în Masivul Mahakam. A întâlnit în cale o puzderie de căruțe, depășite adesea de străjeri călare. Aplegatt a oftat ușurat. Unde era lume n-avea ce să caute Scoia'tael. Campania împotriva elfilor care se luptau cu oamenii ținea de aproape un an în Temeria, cohorte de Veverițe prigonite prin păduri se împărțiseră în grupuri mai mici, care se țineau departe de drumurile aglomerate și nu puneau la cale nicio ambuscadă.

Înainte să se înnopteze, se afla deja la frontiera apuseană a ducatului Ellander, la o răscruce de drumuri în apropiere de satul Zavada, de unde avea un drum drept și sigur spre Maribor – patruzeci și două de mile de drum circulat și bine îngrijit. La răscruce era un han. S-a hotărât să se odihnească și el, și calul. Știa că, dacă o ia din loc în zori, chiar și fără prea multă osteneală, înainte de apusul soarelui o să zărească fanioanele argintiu cu negru pe acoperișurile roșii ale turnurilor castelului din Maribor.

A scos șaua de pe iapă și a țesălat-o el însuși, alungându-i pe îngrijitorii de la han. El era curierul regelui, iar curierul regelui nu lăsa pe nimeni să-i atingă calul. A mâncat o parte consistentă din omleta cu cârnați și un sfert de pâine la tavă, a băut un litru de bere. Asculta bârfele. Fel și chip. La han poposeau călători din toate colțurile lumii.

În Dol Angra, a aflat Aplegatt, se petrecuse un nou incident, la frontieră, un detașament al cavaleriei lyriene încercase să șicaneze din nou o patrulă nilfgaardiană, din nou Meve, regina Lyriei, a acuzat cu surle și trâmbițe Nilfgaardul de provocare și a cerut ajutor la regele Demawend din Aedirn. În Tretogor avusese loc execuția publică a unui baron redanian, care se aliasa în secret cu emisarii împăratului Emhyr al Nilfgaardului. În Kaedwen trupele reunite într-un detașament de mare forță al Scoia'tael comiseseră

masacrul din fortul Leyd. Ca răzbunare pentru această vărsare de sânge, oamenii din Ard Carraigh săvârșiseră un pogrom, curmând aproape patru sute de vieți în capitala neoamenilor.

În Temeria, povesteau negustorii veniți dinspre miazăzi, domneau doliul și tristețea printre emigranții din Cintra, adunați sub steagul mareșalului Vissegerd. Vestea cumplită că murise Leuța, prințesa Cirilla, ultima din stirpea reginei Calanthe, numită Leoaica din Cintra, fusese confirmată.

Umblau și zvonuri mai îngrozitoare și mai sumbre. Cică în satele din apropiere de Aldersberg din ugerile vacilor la mulș țâșnea sânge, iar în zori de zi s-ar fi arătat în ceață Fecioara Mora, vestitoarea celor mai înspăimântătoare nenorociri. În Brugge, în vecinătatea codrului Brokilon, în împărăția interzisă a driadelor de pădure, se arătase Gonul Sălbatic, alaiul de stafii galopante pe cer, iar Gonul Sălbatic, după cum știe toată lumea, prevestește întotdeauna război. Apoi din Capul Bremervoord se observaseră o navă fantomatică, iar la bordul ei, o stafie – cavalerul negru, cu coiful garnisit cu aripi de păsări răpitoare...

Olăcarul nu mai asculta de-acum, era prea obosit. S-a dus în sala comună, s-a prăvălit pe laviță și a adormit buștean.

S-a trezit în zori. Când a ieșit în curte, a fost puțin descumpănit – nu era primul care pleca la drum, fapt destul de rar. Ei bine, la fântână era înșeuat un armăsar, iar lângă igheab o femeie îmbrăcată bărbătește se spăla pe mâini. La auzul pașilor lui, s-a întors și, cu palmele umezite, și-a aruncat pe spate părul negru luxuriant. Olăcarul s-a înclinat. Femeia a dat ușor din cap.

Intrând în grajd, aproape că s-a ciocnit cu o altă pasăre matinală, o tânără cu o baretă de catifea trăgându-și de căpăstru iapa sură. Se freca la ochi și căsca, sprijinindu-se de flancul iepei.

– Of... a murmurat, trecând pe lângă olăcar. O să dorm pe cal... dorm pe mine...

– O să te învieze răcoarea când o să urci pe iapă, i s-a adresat amabil Aplegatt, trăgându-și șaua de pe poliță. Drum bun, domniță!

Fata s-a întors și s-a uitat la el ca și cum abia atunci l-ar fi observat. Ochii ei erau mari și verzi ca smaraldul. El și-a pus șaua pe cal.

– Drum bun ți-am urat, i-a repetat.

De obicei nu era prea exuberant, prea guraliv, însă acum simțea nevoia să schimbe o vorbă cu aproapele lui, chiar dacă aproapele era somnoros. Poate că din pricina zilelor lungi de singurătate pe drum sau poate că puștoaica îi amintea de fiica lui mijlocie.

– Zeii să vă ocrotească, a adăugat el, de accidente și de alte nenorociri! Sunteți doar două persoane și, pe deasupra, femeii... Iar vremurile nu sunt prea bune. Peste tot ne paște câte o primejdie...

Fata a deschis ochii ei verzi și mai larg. Olăcarul a simțit o răcoare în spate, l-a trecut un fior pe șira spinării.

– Primejdia... a zis ea brusc, cu o voce stranie, schimbată. Primejdia este tăcută. N-o auzi când vine în zbor cu penele cenușii. Am avut un vis. Nisipul... Nisipul era fierbinte de la soare...

– Ce? a încremenit Aplegatt cu șaua pe burtă. Ce tot spui, domniță? Ce nisip?

Ea tremura din răputeri, se freca la față. Iapa cea sură clătina din cap.

– Ciri! a strigat-o aspru femeia cu părul negru din curte, îndreptând chinga și aranjând desagile. Hai, grăbește-te!

Fata a căscat, s-a uitat la el, a clipit, surprinsă de prezența lui în grajd. Olăcarul tăcea.

– Ciri, a repetat femeia, ai adormit acolo?

– Vin îndată, conیță Yennefer!

După ce și-a înșeuat calul, Aplegatt l-a dus de căpăstru în curte, însă acolo nici urmă de femeie sau fată. Cocoșul cucurigea răgușit, câinele lătra, cucul cânta printre copaci. Olăcarul a sărit în șa. Și-a amintit brusc ochii verzi ai fetei somnoroase, precum și cuvintele ei bizare. *Primejdie tăcută? Pene cenușii? Nisip fierbinte? Pesemne că fata nu era în toate mințile, s-a gândit în sinea lui. Multe tulburări poți vedea în zilele noastre acum, multe fete o iau razna, mânjite în zilele de război de tot soiul de dezertori și huligani... Da, sărită, e limpede. Ori poate că nu era sărită. Poate că doar visase, doar era buimacă de somn? Ciudat ce pot scoate pe gură oamenii în zori, când încă nu s-au dezmeticit și se află în starea dintre somn și veghe...*

A simțit din nou un fior și i s-a cuibărit o durere între omo-plați. Și-a frecat spatele cu pumnul.

Cum a ajuns la drumul spre Maribor, a dat pinteni calului și la galop. Nu mai era timp.

În Maribor nu s-a odihnit prea mult – nici nu s-a scurs bine o zi, că vântul i-a și șuiert din nou în urechi. Calul lui nou, un armăsar cenușiu de la grajdul din Maribor, galopa înălțându-și gâtul și fluturându-și coada. Sălciile de la marginea drumului rămâneau în urmă. Tășcuța cu misiva diplomatică îl apăsa pe piept. Îl dorea fundul.

– Pfuui, rupe-ți-ai gâtul, zmeul naibiil! i-a strigat căruțașul din spate, strunindu-și caii înspăimântați de galopul armăsarului în depășire. Iote-l cum gonește, de parcă-l urmărește moartea! Ia-o la goană, nenorocitele, că tot nu scapi de ea!

Aplegatt s-a șters la ochiul înlăcrimat de la galop.

În ajun îi înmânase misiva regelui Foltest, apoi i-a recitat mesajul secret al regelui Demawend.

– Demawend către Foltest. În Dol Angra totul e pregătit. Mascății așteaptă poruncile. Data estimată: a doua noapte după luna nouă a lui Cuptor. Bărcile trebuie să acosteze pe malul celălalt peste două zile.

Un stol de ciori zbura deasupra drumului, croncănind asurzitor. Se îndreptau spre răsărit către Mahakam și Dol Angra, spre Vengerberg. Călare, olăcarul repeta în gând cuvintele mesajului secret pe care regele Temeriei i-l trimisese regelui Aedirnului.

Foltest către Demawend. *Primo*: întrerupeți acțiunea. Șmecherii au organizat un fat, trebuie să se întâlnească și să se sfătuiască pe insula Thanedd. E posibil să se schimbe foarte multe. *Secundo*: căutarea Leuței se poate opri de-acum. S-a confirmat. Leuța a murit.

Aplegatt și-a îmboldit armăsarul cu călcâiul. Nu mai era timp.

Drumul forestier îngust era sufocat de căruțe. Aplegatt a încetinit, a mers alene până la ultima căruță din coloana lungă. Și-a

dat seama imediat că nu poate trece de obstacol. Nici vorbă să se mai întoarcă, ar fi fost o pierdere de timp prea mare. Să se afunde în mlaștină ca să ocolească obstacolul nu i-ar prea fi surăs, mai ales că de-acum amurgea.

– Ce s-a întâmplat aici? i-a întrebat pe cei doi bătrânei din ultima căruță din coloană, dintre care unul părea adormit, iar celălalt mort. Jaf? Veverițele? Spuneți-mi! N-am vreme...

Înainte să-i răspundă unul dintre bătrânei, s-au auzit însă țipete din capătul îndepărtat al coloanei, ascuns după copaci. Căruțașii au sărit în căruțe, și-au biciuit caii și boii cu înjurături deocheate. Coloana greoaie s-a pus în mișcare. Bătrânelul adormit s-a trezit, a dat din cap, și-a scuturat barba, a plescăit și a dat bice catârilor. Bătrânelul care părea mort a înviat, și-a tras pălăria de paie de pe ochi și s-a uitat la Aplegatt.

– Io-ti, mă, la el! i s-a adresat. N-are vreme. Ai avut noroc, bădie. Ai ajuns la țănc.

– Chiar așa, a adăugat celălalt, mângâindu-și barba și biciuind catării. La țănc. Dacă ai fi ajuns la prânz, ai fi stat cot la cot cu noi, așteptând să se facă loc. Nici noi n-avem vreme, dar așteptăm, că n-avem ce face. Cum să fi mers, dacă drumul a fost închis?

– Drumul a fost închis? Dar de ce?

– Nu știu, zău, ce dihanie care mănâncă oameni a apărut prin preajmă. A atacat un cavaler, care nu era însoțit decât de un valet. Din câte se pare, monstrul i-a rupt capul cu tot cu coif, iar pe cal l-a golit de mațe. Valetul a izbutit să scape ca prin minune și a povestit grozăvia fără margini, tot drumul era scăldat în sânge...

– Și cine e monstrul? l-a întrebat Aplegatt, strunindu-și calul ca să poată vorbi cu bătrâneii din căruța târătoare. Un balaur?

– Nu, ce balaur? a zis celălalt bătrânel cu pălărie de paie. Cică-i mandygoră sau cam așa ceva. Valetul spunea că era o fiară sălbatică zburătoare, enormă. Și crudă! Am crezut că-l mănâncă pe cavaler și ne lasă-n pace, da' de unde! S-a proțăpit în mijlocul drumului drăcovenia, ședea și șuiera rânjind... Ei bine, a astupat drumul ca dopul într-o sticlă; care cum venea și vedea monstrul își lăsa baltă căruța și făcea cale-ntoarsă. S-au adunat căruțele pe vreo jumătate

de milă, căci în jur, vezi bine, bădie, numai desişuri şi smârcuri, n-ai cum nici să ocoleşti, nici să te întorci. Aşa că am rămas...

– Atâţia flăcăi! s-a indignat olăcarul. De răsul curcilor! Au stat ca momăile, în loc să pună mâna pe o sulită, pe un topor şi să dea la o parte jivina sau s-o omoare.

– Au încercat unii, a spus bătrânelul cu frâiele în mână, îndemnându-şi catării, întrucât coloana se mişca mai repede. Trei piticani din garda negustorului şi li s-au alăturat patru recruţi, care se duceau în fortul Carreras, la armată. Pe piticani i-a făcut zob într-o clipită, iar recruţii...

– Au luat-o la sănătoasa, a completat celălalt bătrânel, scuipând zdravăn şi departe, nimerind spaţiul liber dintre crupele catărilor. Au rupt-o la fugă cum au văzut mandygora. Unul s-a căcat pe el. O, uite-l, el e! Acolo!

– Ce-i cu tine? s-a înfuriat Aplegatt. Vrei să-mi arăţi un căcăcios? Nu mă interesează...

– Ba nu! Monstrul! Monstrul mort! Oştenii îl pun în car! Îl vedeţi?

Aplegatt stătea în etrieri. În ciuda beznei care se întetea şi a gloatei de gură-cască, a zărit uriaşa căpăţână ridicată de soldaţi. Aripile de liliac şi coada de scorpion a monstrului atârnavu nepu-tincioase la pământ. Strigând în cor, soldaţii au ridicat leşul şi l-au trântit în car. Caii înhămaţi la car, speriaţi de duhoarea de sânge şi de hoit, nechezau şi trăgeau de oişte.

– Nu mai staţi! i-a strigat bătrânelului comandantul. Luaţi-o din loc! Nu blocaţi trecerea!

Bătrânelul şi-a îmboldit catării, căruţa a sărit peste şanţ. Aplegatt şi-a îmboldit calul cu călcăiul, l-a ajuns din urmă.

– Se pare că oştenii i-au venit de hac jivinei până la urmă?

– Da' de unde! i-a replicat bătrânelul. Oştenii, cum au venit, cum au început să dea ordine, să înjure şi să înghiontească lumea. Stai pe loc, ia-o din loc, mişcă-te, du-te-ncolo, vino-ncoace. Nu se sinchiseau de jivină. Au trimis după vrăjitor.

– După vrăjitor?

– Da, a confirmat celălalt bătrânel. Careva şi-a amintit că l-a văzut pe vrăjitor prin sat, aşa că au trimis după el. A trecut pe

lângă noi. Avea părul alb, moaca furioasă și o spadă grea în spate. N-a trecut niciun ceas, că s-a și apucat să strige careva de-acolo din față că putem să ne ducem de-acum, pentru că vrăjitorul a răpus fiara. Chiar acu' am luat-o din loc și-ai răsărit și tu, bădie.

– Ha! spuse Aplegatt gânditor. Atâția ani am umblat pe drumuri, și totuși nu m-am întâlnit cu niciun vrăjitor. L-a văzut cineva cum l-a doborât pe monstru?

– Eu am văz't! a strigat un băiat de cealaltă parte a căruței, cu părul vâlvoi.

Călărea o mârtoagă fără șa, ținând-o de căpăstru.

– Am văz't tot! a continuat el. Că eram lângă soldați, chiar în față!

– Ia uită-te și la el, de colo, mucosu'! a replicat bătrânelul căruțaș. Are caș la gură, dar se crede tare deștept. Poate vrei un bici pe spinare?

– Lasă-l în pace, tataie! a intervenit Aplegatt. Vă las îndată, mă duc încolo, spre Carreras, și aș vrea să știu mai întâi ce s-a întâmplat cu vrăjitorul. Hai spune, micuțule!

– O fost așa, a început băiatul pe nerăsuflăte, mergând la pas lângă căruță, că vrăjitoru' o venit la comandantu' militar. O spus că-l cheamă Gerant. Comandantu' i-o spus că poate să-l cheme cum vrea el, numa' să se apuce mai iute de treabă. Și i-o arătat unde ședea javra. Vrăjitoru' s-o apropiat și s-o uitat de la depărtare. Până la ea erau vreo sută douăzeci de pași sau chiar mai mult, da' i-o aruncat o privire și o spus îndată că-i o manticoră uriașă și că o s-o nimicească, dacă îi dă două sute de coroane.

– Două sute de coroane? a bâiguie celălalt bătrânel. Da' i țicnit de-a binelea?

– Asta i-o spus și comandantu', numa' oleacă mai urât. Iar vrăjitoru' i-o spus că asta-i prețu', că lui îi e totuna, că are treabă, n-au decât să lase javra să șadă-n drum până în ziua judecării de apoi. Comandantu' o ținea întruna că nu-i dă atâtea parale, că mai bine așteaptă până-și ia dihania lumea-n cap singură într-o bună zi. Vrăjitoru' i-o spus că dihania n-o să-și ia prea degrabă lumea-n cap, pentru că-i lihnită de foame și-i mânioasă. Și, chiar dacă pleacă, o să se întoarcă în curând, pentru că asta-i te... teri... terri... terri...

– Haide, măi, țâncule, lasă trilurile! s-a înfuriat bătrânelul, încercând, fără rezultate vizibile, să-și bage degetul în nas în timp ce ținea frâiele. Hai, spune mai iute!

– Spun acu'! Vrăjitoru' o zis așa: monstru' n-o să zboare prea departe, iar noaptea o să mănânce câte-oleacă din cavaleru' sfârtecat, că-i tare greu de mâncat cavaleru' pe sub armura pe care-o are. Când o auzit, negustorii s-o pus pe capu' vrăjitorului și o-nceput să-l înduplece că așa și pe dincolo, că o să strângă ei laolaltă și o să-i dea o sută de coroane. Iar vrăjitoru' o spus că pe dihanie o cheamă manticoară, că e foarte primejdioasă și că n-au decât să-și bage-n cur cele o sută de coroane, că numai pentru atâta el nu-și bagă pielea la saramură. Atuncea, comandantu' s-o mâniat și i-o zis că asta-i soarta oilor și-a vrăjitorilor, să-și bage pielea la saramură, pentru asta-s făcuți, așa cum curu-i făcut ca să se cace. Și-atuncea negustorii s-au temut că vrăjitoru' o să se supere și o să-i lase baltă și i-o spus că-i dă o sută cincizeci. Și vrăjitoru' și-o scos spada și s-o dus la locu' unde ședea monstru'. Și comandantu' o făcut un semn ca de farmec în urma lui, o scuipat în țărână și o spus că nu știe cum de mai rabdă pământu' asemenea ființe pe suprafața lui. Iar un negustor o spus că, dacă armata, în loc să facă tumbe prin boscheți în căutarea elfilor, ar vâna monștri, n-ar mai fi nevoie de vrăjitori pe lumea asta și că...

– Lasă, l-a întrerupt bătrânelul, mai bine spune-ne ceva ce ai văzut cu ochii tăi.

– Păi, s-a umflat în pene băiatul, eu o trebuit să văz de calul vrăjitorului, o iapă cafenie cu o vrâstă albă.

– Câinele a dansat cu iapa! Da' cum l-a răpus vrăjitoru' pe monstru ai văzut?

– Eee... s-a răsucit băiatul. N-am văz't... M-o împins în spate. Toată lumea răcnea și caii o făcut spaimă, apăi...

– Nu v-am spus eu, a vorbit disprețuitor bătrânelul, că mucoșul n-a văzut niciun căcat?

– Ba l-am văz't pe vrăjitor când s-o întors, s-a înflăcărat băiatul. Iar comandantu', care o văz't tot, era palid la față și le-o spus în șoptă soldaților că astea sunt vrăji sau trucuri elfești, că omu' de

rând nu e în stare să mânuiască cu atâta iscusință spada... Vrajitoru' și-o luat banii de la negustori, o încălecat pe iapă și o luat-o din loc.

– Pe unde? a murmurat Aplegatt. Spre Carreras? Atunci, l-aș putea ajunge din urmă, aș putea să-l văd cum arată.

– Nu, a răspuns băiatul. La răscruce a luat-o spre Dorian. Era grăbit.

Vrajitorul nu prea visa, dar, chiar și când se întâmpla, rar, nu-și amintea deloc când se trezea. Nici măcar coșmaruri, iar de cele mai multe ori erau coșmaruri.

Și de data asta avusese un coșmar, dar de data asta și-a amintit măcar anumite secvențe. Din vârtejul de siluete vagi, tulburătoare, de scene bizare, de rău augur și de sunete și cuvinte de neînțeles, dar înfricoșătoare a apărut brusc o imagine clară și bine definită. Ciri. Diferită de cea cunoscută de el la Kaer Morhen. Părul ei cenușiu, zbârlit din cauza galopului, era mai lung – așa cum îl purta atunci când o întâlnise prima oară în Brokilon. Când trecea călare, voia s-o strige, dar vocea nu-l asculta deloc. Voia să alerge după ea, dar avea impresia că de la brâu în jos e prins în smoală întărită. Și Ciri parcă nu-l vedea, galopa departe în noapte, între arini grotești și sălcii, cu crengile zbătându-se de parcă ar fi avut viață. Și a văzut că sunt urmăriți. Că în spatele ei galopa un cal negru, cu un cavaler în armură neagră, cu un coif cu aripi de păsăre de pradă.

Nu se putea mișca, nu putea să strige. Putea doar să vadă cum călărețul cu aripi a ajuns-o pe Ciri, a prins-o de păr, a scos-o din șa și a galopat mai departe, ținând-o în față. Putea doar să vadă chipul lui Ciri congestionat de durere și strigătul încremenit pe buzele ei.

– Trezirea! și-a ordonat, nemairăbdând să suporte coșmarul. Trezește-te! Trezește-te imediat!

S-a trezit.

A zăcut mult neclintit, rememorând visul. Apoi s-a sculat. A scos o pungă din pernă și a numărat iute monedele de câte zece coroane. O sută cincizeci pentru mandygora de ieri. Cincizeci pentru negura pe care a ucis-o la cererea primarului satului de pe

lângă Carreras. Și cincizeci de la vârcolacul pentru care îl tocmiseră coloniștii Burdorff.

Cincizeci pentru un vârcolac. Mult, pentru că nu se ostenise prea mult. Vârcolacul nu s-a apărut. Mânat într-o peșteră din care nu avea ieșire, a îngenuncheat și a așteptat lovitura spadei. Vrăjitorului îi era milă de el.

Dar avea nevoie de bani.

În nicio oră, deja umbla haihui pe străzile din Dorian, căutând o alee cunoscută și o plăcută cunoscută.

Cuvintele inscripționate pe plăcuță anunțau: „Codringher și Fenn, consultanță și servicii juridice“. Geralt știa prea bine însă că ce fac Codringher și Fenn nu prea are nimic în comun cu justiția, cei doi parteneri având destule motive să evite orice contact atât cu justiția, cât și cu reprezentanții ei. De asemenea, avea îndoieli serioase că vreunul dintre clienții care le călcau pragul știe ce înseamnă cuvântul „consultanță“.

Nu exista nicio intrare la parterul miciei clădiri, erau doar niște porți ferecate zdravăn, care duceau probabil la grajduri sau la șoproane. Pentru a ajunge la ușa de la intrare, trebuia să înconjori imobilul, să te aventurezi în partea din spate a acestuia, să intri într-o curte mocirloasă, plină de rațe și de găini, de acolo să urci niște trepte și apoi să străbați o galerie strâmtă și un coridor întunecat. Numai așa ajungeai la ușa de mahon garnisită cu fier forjat, prevăzută cu un ciocan de aramă, în formă de cap de leu.

Geralt a ciocănit și s-a retras iute. Știa că mecanismul montat în ușă ar putea declanșa spițele de fier de douăzeci de țoli din orificiile ascunse de fitinguri. Teoretic, spițele ieșeau din ușă numai când încercai să o forțezi sau când Codringher ori Fenn acționau dispozitivul de declanșare, dar Geralt constatasese în mod repetat că nu există mecanisme infailibile și că unele pot funcționa uneori, deși nu ar trebui. Și invers.

În ușă era probabil un dispozitiv care-i identifica pe oaspeți, ceva magic. După ce ciocăneai, nimeni dinăuntru nu te întreba

niciodată nimic și nici cum te cheamă. Se deschidea ușa și apărea Codringher. Întotdeauna Codringher, niciodată Fenn.

– Bună, Geralt! l-a întâmpinat Codringher. Intră! Nu trebuie să te ferești. Am demontat sistemul de siguranță. Acum câteva zile s-a rupt ceva. S-a dereglat și a străpuns un negustor ambulant. Hai, mai cu curaj! Ai o problemă cu mine?

– Nu.

Vrăjitorul a intrat în coridorul larg și întunecat, unde, ca de obicei, mirosea a pisică.

– Nu cu tine. Cu Fenn, a adăugat.

Codringher a râs zgomotos, confirmându-i suspiciunea că Fenn era un personaj fictiv sută la sută, folosit pentru a-i induce în eroare pe executorii judecătorești, pe colecții de taxe și impozite și pe alți musafiri neașteptați de Codringher.

S-au dus în cabinet, o încăpere ceva mai luminoasă, întrucât era mai înaltă – prin ferestrele prevăzute cu grilaj solid soarele pătrundea în cea mai mare parte a zilei. Geralt a luat loc pe scaunul destinat clienților. De partea cealaltă a biroului de stejar, s-a tolănit în fotoliul lui capitonat Codringher, autointitulat „avocat“, un om căruia nimic nu-i stătea în cale. Dacă cineva era la ananghie, avea vreun necaz, vreo problemă, nădejdea era la Codringher. De cum avea probe incontestabile pentru lipsa de onestitate a partenerului de afaceri și pentru deturnarea de fonduri de către acesta, primea un împrumut bancar, fără garanții și asigurări. Fiind singur pe o listă lungă de creditori, își recupera creanțele societății care tocmai fusese declarată în insolvență. Primea o moștenire, deși unchiul său bogat îl amenințase că nu va vedea nicio para chioară de la el. Câștiga procesele de succesiune, întrucât chiar și rudele cele mai înverșunate renunțau în mod neașteptat la revendicările lor. Fiul ieșea din temniță, fiind achitat pe baza unor dovezi incontestabile, sau era eliberat din lipsa acestora, pentru că, dacă existau, probele dispăreau misterios, iar martorii, unul după altul, își retrăgeau declarațiile anterioare. Pretendentul pârlit al fiicei unui vânător de zestre își îndrepta brusc afecțiunea spre altă domniță. Amantul soției sau seducătorul iubit al fiicei se trezea cu

trei membre fracturate într-un accident stupid. Cât despre un dușman de moarte sau o altă persoană foarte incomodă, dintr-odată înceta zgândăreala – ca regulă generală, dispărea fără urmă. Așadar, dacă cineva avea necazuri, se ducea la Dorian, ajungea într-un suflet la firma „Codringher și Fenn“ și ciocănea la ușa de mahon. În ușa se proțăpea „avocatul“ Codringher, scund, slab și cărunt, cu tenul bolnăvicios, ca al oamenilor care nu prea stau în aer liber. Codringher îl conducea în cabinet, se așeza în fotoliu, își punea în poală motanul alb cu negru și îl mângâia. Amândoi, motanul și Codringher, îl măsurau pe client cu ochii galben-verzui, răutăcioși și tulburători.

– Am primit scrisoarea ta.

Codringher și motanul îl fixau pe vrăjitor cu privirile lor galben-verzui.

– M-a vizitat și Jaskier, a continuat. A trecut prin Dorian acum câteva săptămâni. Mi-a povestit ceva despre nenorocirile tale. Dar puțin. Prea puțin.

– Într-adevăr? Mă surprindeți. Ar fi pentru prima dată când Jaskier nu spune prea mult.

– Jaskier – Codringher n-a zâmbit – nu mi-a spus prea mult, pentru că nu știa prea mult. Iar din ce știa mi-a spus și mai puțin, pentru simplul motiv că i-ai interzis să-mi vorbească despre anumite lucruri. De unde și până unde lipsa asta de încredere? Și tocmai într-un coleg de breaslă?

Geralt a tresărit ușor. Codringher s-ar fi prefăcut că n-a observat, dar nu i-a ieșit, căci și motanul a observat. Felina și-a rotit ochii larg, și-a dezvelit colții albi și a șuierat încet.

– Nu-mi săcăi motanul! a spus avocatul, liniștindu-și animalul cu mângâieri. Te-a mișcat cuvântul „coleg“? E adevărat. Și eu sunt vrăjitor. Și eu îi descotorosesc pe oameni de monștri și de nenorociri monstruoase. Și eu o fac pentru bani.

– Există anumite diferențe, a murmurat Geralt, încă sub privirea neprietenoasă a motanului.

– Există, a fost de acord Codringher. Tu ești un vrăjitor anacronic, iar eu sunt un vrăjitor modern, în pas cu spiritul

vremurilor. De aceea în curând vei fi șomer, iar eu voi prospera. Strigoii, balaurii, vyvernii și vârcolacii vor dispărea curând de pe fața pământului. Dar ticăloși se vor găsi mereu.

– Iar tu îi scoți din belele tocmai pe ticăloși, Codringher. Oamenii săraci, năpăstuiți nu-și permit serviciile tale.

– Săracii nu-și permit nici serviciile tale. Săracii nu-și permit nimic, tocmai de aceea sunt săraci.

– O logică de fier! Și o descoperire ce-ți taie respirația!

– Adevărul e că o taie de-a binelea. Și la fel de adevărat e că temeiul și suportul profesiei noastre este ticăloșia. Cu deosebirea că a ta e aproape opacă, iar a mea e vie și înfloritoare.

– Bine, bine. Să trecem la subiect.

– Era și timpul, a dat din cap Codringher, mângâindu-și motanul, care se întindea și torcea zgomotos, înfigându-și ghearele în genunchiul stăpânului. Să le luăm pe rând, în funcție de importanța lor. În primul rând, onorariul meu, colegule vrăjitor, este de două sute cincizeci de coroane novigradiene. Dispui de o asemenea sumă? Sau te numeri printre săracii năpăstuiți?

– În primul rând, să ne asigurăm că meriți această sumă.

– Asigurarea, a spus glacial avocatul, limitează-o la propria ta persoană, dar mai repejor, dacă se poate! Iar când te convingi, pui banii pe masă. Apoi trecem la următoarele chestiuni, mai puțin importante.

Geralt și-a desfăcut tășcuța de la brâu și a aruncat-o cu un zăngănit pe birou. Motanul a sărit brusc din poala lui Codringher și a fugit. Avocatul a pus tășcuța în sertar, fără să verifice ce e în ea.

– Mi-ai speriat motanul, i-a reproșat pe un ton acuzator, nedisimulat.

– Îmi pare rău. Am crezut că zornăitul banilor e ultimul lucru care ți-ar putea speria motanul. Spune-mi, ce-ai aflat?

– Rience ăsta, a început Codringher, care te interesează atât, e o figură misterioasă. Am reușit să aflu doar că a fost doi ani la școala de vrăjitorie din Ban Ard. L-au exmatriculat de acolo, prinzându-l cu un furtișag. Prin preajma școlii roiau, ca de obicei, agenții secreți din serviciile Kaedwenului. Rience a fost recrutat.

Ce făcea pentru securitatea lui Kaedwen n-am izbitit să aflui. Dar vrăjitorii excluși de la școală sunt antrenați de obicei ca să ucidă. Se potrivește?

– Ca turnat. Continuă!

– Următoarea informație provine din Cintra. Conu' Rience a stat acolo în temniță. În timpul domniei reginei Calanthe.

– Pentru ce?

– Imaginează-ți că pentru datorii. Dar nu mult, pentru că l-a răscumpărat cineva, i-a achitat datoriile cu tot cu dobânzi. Tranzacția s-a făcut printr-o bancă, păstrându-se anonimul binefăcătorului. Am încercat să văd de la cine erau banii, dar am renunțat după ce am verificat la patru bănci. Cel care l-a răscumpărat pe Rience era un profesionist. Și a dorit să rămână anonim cu orice preț.

Cuprins de un acces de tuse, Codrigher s-a oprit și a dus batista la gură.

– Și deodată, imediat după război, conu' Rience a apărut în Sodden, în Angren și în Brugge, a continuat, apoi s-a oprit o clipă, și-a șters buzele și s-a uitat în batistă. Era schimbat total, de nerecunoscut, cel puțin în privința comportamentului și a banilor de care dispunea și pe care îi cheltuia fără măsură. Însă nenorocitul nu-și schimbase numele – îl păstrase pe Rience. Și ca Rience a început să caute intens o persoană sau mai bine zis o foarte tânără persoană. I-a vizitat pe druizii din Cercul Angren, cei care aveau grijă de orfanii de război. Trupul unuia dintre druizi s-a găsit după un timp într-o pădure din apropiere, desfigurat, purtând urme de tortură. Apoi Rience a apărut la Zarzecz...

– Știu, l-a întrerupt Geralt. Știu ce a făcut cu familia de țărani din Zarzecz. Pentru două sute cincizeci de coroane, mă așteptam la mai mult. Deocamdată singurele informații noi au fost cele despre școala de vrăjitorie și serviciile secrete din Kaedwen. Știam restul. Știu că Rience e un ucigaș nemilos. Știu că e un bătauș arogant, care nici măcar nu se sinchisește să se ascundă sub nume false. Știu că lucrează în slujba cuiva. A cui, Codrigher?

– În slujba unui magician. E vorba despre magicianul care l-a răscumpărat atunci din temniță. M-ai informat, iar Jaskier mi-a

confirmat că Rience practică magia. Adevărata magie, nu trucuri de studentaș de la academie. Cineva îl sprijină, îi furnizează amulete, probabil îl instruiește în mare taină. Unii magicieni practicanți oficial au astfel de discipoli secreți și ucenici care se îndeletnicesc cu chestii ilegale sau murdare. În jargonul vrăjitorilor, se numește acțiune din umbră.

– Dacă ar acționa din umbra magică, Rience ar folosi magia camuflajului. Însă nu și-a schimbat nici numele, nici aspectul. Nu și-a înlăturat nici măcar cicatricile de la arsurile provocate de Yennefer.

– Tocmai asta confirmă că acționează din umbră, a tușit Codrigher, ștergându-și buzele cu o batistă. Deoarece camuflajul magic nu e un camuflaj oarecare, folosit doar de diletanți. Dacă Rience s-ar ascunde după o cortină magică sau după o mască iluzorie, l-ar da de gol imediat orice alarmă magică, iar acum astfel de alarme sunt, practic, la fiecare poartă a castelului. Și magicienii pot să detecteze măștile iluzorii fără greș. Până și în cea mai mare gloată de oameni Rience ar atrage atenția oricărui magician, ca și cum i-ar ieși flăcări din urechi și nori de fum din cur. Repet: Rience acționează în contul unui magician astfel încât să nu atragă atenția altor magicieni.

– Unii îl iau drept spion nilfgardian.

– Știu. Așa crede, de exemplu, Dijkstra, șeful departamentului de informații al Redaniei. Dijkstra s-a înșelat foarte rar, deci se poate presupune că de data asta are dreptate. Dar una nu o exclude pe cealaltă. Un magician poate fi și spion nilfgardian în același timp.

– Ceea ce ar însemna că un magician practicant oficial spionează pentru Nilfgaard printr-un factotum secret.

– Aiurezi! a răspuns Codrigher, uitându-se cu atenție la batistă. Un magician să spioneze pentru Nilfgaard? De ce ar face-o? Pentru bani? Ar fi caraghios. Ca să obțină mari puteri sub conducerea victorioasă a împăratului Emhyr? Și mai caraghios. Nu e un secret că Emhyr var Emreis ține magicieni în subordine pentru scurt timp. Magicienii din Nilfgaard sunt tratați ca funcționarii – ca să spunem așa –, ca grăjdarii. Și nici nu au putere mai mare decât aceștia. Ar fi vreunul dintre magicienii noștri înflăcărați dispus să

lupte pentru victoria unui împărat care îl tratează ca pe un grăjdar? Filippa Eilhart, care-i dictează lui Vizimir mesajele și edictele regale din Redania? Sabrina Glevissig, care îi întrerupe discursul lui Henselt din Kaedwen, lovește cu pumnul în masă și îi poruncește regelui să tacă și să asculte? Vilgefortz din Roggeveen, care i-a răspuns recent lui Demawend din Aedirn că nu are timp pentru el?

– Pe scurt, Codringher, ce se întâmplă cu Rience?

– Ca de obicei. Serviciile secrete din Nilfgaard încearcă să ajungă la magician, să-l atragă într-o cooperare totală. Din câte știu, Rience n-ar disprețui florinii nilfgaardieni și pentru ei și-ar trăda stăpânul fără tăgadă.

– Acum tu aiurezi! Până și magicienii noștri infatuați și-ar fi dat seama dacă ar fi fost trădați, iar Rience ar fi atârnat de mult în ștreang. Dacă ar fi avut noroc.

– Ești copil, Geralt! Spionii descoperiți nu sunt spânzurați, ci folosiți. Li se aplică dezinformarea, sunt transformați în agenți dubli...

– Nu mă duce cu preșul, Codringher. Nu mă interesează nici spionajul și nici politica. Rience e pe urmele mele, vreau să știu de ce și în numele cui. S-ar părea că e vorba despre un magician. Cine este acest magician?

– Nu știu încă. Dar voi afla curând.

– Curând, a spus răspicat vrăjitorul, e prea târziu pentru mine.

– Se poate, a răspuns grav Codringher. Ai intrat în mare bucluc, Geralt. Bine măcar că ai venit la mine, eu pot să te scot din el. De fapt, te-am și scos.

– Serios?

– Serios.

Avocatul și-a dus batista la gură și a tușit.

– Vezi tu, colega, a continuat, pe lângă magician și poate pe lângă Nilfgaard, există și o terță parte în joc. M-au vizitat, imaginează-ți, agenți ai serviciilor secrete ale regelui Foltest. Aveau o problemă. Regele le poruncise să caute o prințesă dispărută. Când și-au dat seama că nu-i atât de simplu, agenții au decis să angajeze un specialist în chestiuni dificile. Expunându-i problema, i-au

sugerat specialistului că un anumit vrăjitor ar putea ști mai multe despre prințesa căutată. Ba ar putea chiar să știe unde se află.

– Și cum a reacționat specialistul?

– În prima fază, și-a exprimat nedumerirea. Era că pomenitul vrăjitor nu fusese aruncat într-o temniță, unde să i se fi aplicat metodele tradiționale ca să scoată de la el toate cele știute și chiar multe neștiute, dar pe care le-ar fi născocit numai pentru a-i satisface pe anchetatori. Agenții l-au lămurit că șeful lor le interzisese. Vrăjitorii, i-au explicat agenții, au un sistem nervos atât de sensibil, încât, sub influența torturii, mor imediat, deoarece, așa cum foarte plastic s-au exprimat, le plesnesc venele din creier. Prin urmare, au fost sfătuiți să-l urmărească pe vrăjitor, dar și această sarcină s-a dovedit dificilă. Specialistul i-a lăudat pe agenți pentru înțelepciunea lor și le-a cerut să revină peste două săptămâni.

– Și au revenit?

– Fără doar și poate. Și apoi, specialistul, care te considera deja clientul său, le-a furnizat agenților dovezi solide cum că vrăjitorul Geralt nu avusese, nu avea și nici nu ar putea avea nimic de-a face cu prințesa căutată. Specialistul a găsit și martori oculari de la moartea prințesei Cirilla, nepoata reginei Calanthe, fiica prințesei Pavetta. Cirilla murise în urmă cu trei ani în lagărul de refugiați din Angren. De difterie. Copila suferise enorm înainte de a muri. N-o să mă crezi, dar pe agenții temerieni i-au podidit lacrimile ascultând poveștile martorilor mei.

– Și pe mine m-au podidit lacrimile. Agenții temerieni n-au putut sau n-au vrut să-ți ofere mai mult de două sute cincizeci de coroane?

– Sarcasmul tău îmi zdrobește inima, vrăjitorule. Te-am scos din belea, și tu, drept mulțumire, mă rănești.

– Mulțumesc și iartă-mă. Dar de ce le-a poruncit regele Foltest agenților s-o caute pe Ciri, Codrigher? Ce le-a spus să-i facă atunci când o găsesc?

– Nu prea mă duce capul. S-o omoare, bineînțeles! Era recunoscută ca pretendentă la tronul din Cintra, însă în jurul tronului s-au urzit și alte planuri.

– N-are niciun sens, Codringher. Tronul din Cintra a ars odată cu palatul regal, cu orașul și cu întreaga țară. Acum acolo guvernează Nilfgaard. Foltest știe foarte bine, și ceilalți regi la fel. Cum poate pretinde Ciri un tron care nu mai există?

– Hai! s-a ridicat Codringher. Încercăm să găsim împreună răspunsul la întrebare. Apropo, îți dau o dovadă de încredere... Ce e interesant la acest portret?

– Este ciuruit, de parcă l-ar fi ciocănit o ciocănitoare câteva anotimpuri la rând, a spus Geralt, uitându-se la tabloul cu rame aurii agățat pe peretele din fața biroului avocatului. Și că reprezintă un idiot excepțional.

– E răposatul meu tată, a zis Codringher, aplecându-se ușor. Un idiot excepțional! I-am atârnat portretul aici ca să-l am tot timpul în fața ochilor. Ca avertisment. Haide, vrăjitorule!

Au ieșit pe hol. Motanul, tolănit în mijlocul covorului, își lungea frenetic o labă din spate îndoită într-un unghi ciudat și, la vederea vrăjitorului, a zbughit-o în bezna coridorului.

– De ce nu-ți plac pisicile, Geralt? Are de-a face cu...

– Da, i-a retezat-o el. Are.

Panoul de mahon a alunecat fără zgomot, scoțând la iveală o intrare secretă. Codringher a intrat primul. Panoul, activat evident prin magie, s-a închis în spatele lor, dar nu i-a lăsat în întuneric. Din adâncurile coridorului secret venea lumină.

În odaia de la capătul coridorului era aer rece și uscat și plutea un miros greu și sufocant, de praf și lumânări.

– O să-ți-l prezint pe colegul meu, Geralt.

– Pe Fenn? a zâmbit vrăjitorul. Nu se poate!

– Ba se poate. Hai, spune drept, ai bănuț că Fenn nu există, nu-i așa?

– Da' de unde!

Dintre dulapurile și rafturile pline cu cărți, înălțate până în tavan, s-a auzit un scârțâit și după un timp s-a ivit un vehicul ciudat. Era un scaun înalt, prevăzut cu roțile. În scaun stătea piticul, fără gât, cu un cap imens, plantat pe niște umeri disproporționat de înguști. Piticul nu avea nici picioare.

– Faceți cunoștință! le-a spus Codrigher. Jakub Fenn, un avocat erudit, partenerul și colaboratorul meu neprețuit. Iar acesta este oaspetele și clientul nostru...

– Vrajitorul Geralt din Rivia, a încheiat cu un zâmbet piticul. Lesne de ghicit. Doar am lucrat la această chestiune câteva luni. Urmați-mă, domnilor!

S-au deplasat în urma scaunului scârțâitor printr-un labirint de rafturi îndoite sub greutatea volumelor cu care bibliotecii universității din Oxenfurt nu i-ar fi fost rușine. Incunabulele, după cum estima Geralt, trebuie să fi fost colecționate de mai multe generații din neamurile lui Codrigher și Fenn. Se bucura de dovada încrederii, și era încântat să-l cunoască, în sfârșit, pe Fenn. Nu se îndoia totuși că personajul, deși sută la sută real, era parțial și mitic. Fenn cel mitic, *alter-ego* infailibil al lui Codrigher, fusese adesea văzut pe stradă, în timp ce avocatul erudit nu părăsise niciodată nici scaunul, nici clădirea.

Odaia era foarte bine luminată la mijloc, iar pe biroul îngust, accesibil de pe scaunul cu roțile, erau înghesuie cărți, suluri de pergament, hârtii, documente, călimări cu cerneală și cu tuș, mănunchiuri de pene și o mie de ustensile enigmatice. Nu toate erau enigmatice. Geralt a recunoscut matrițele pentru falsificarea sigiliilor și un răzuitor cu diamante pentru îndepărtarea înregistrărilor din documentele oficiale. În mijlocul biroului se afla o biluță ce pendula într-o arbaletă în miniatură, iar alături ieșea dintr-o catifea un pahar mare cu lupă șlefuit dintr-un cristal de munte. Astfel de cristale erau o raritate și costau o avere.

– Ceva nou, Fenn?

– Nu prea, a zâmbit infirmul. Avea un zâmbet foarte frumos și atrăgător. Am redus lista de potențiali maeștri ai lui Rience la douăzeci și opt de magicieni...

– Să lăsăm asta acum, a replicat Codrigher repede. Deocamdată ne interesează altceva. Explică-i lui Geralt motivele pentru care prințesa dispărută a Cintrei este obiectul unei explorări extinse a agenților celor Patru Regate.

– Fata are sângele reginei Calanthe în vene, a spus Fenn, parcă nedumerit de necesitatea de a explica lucruri atât de evidente. Este ultimul urmaș pe linie regală. Cintra are o mare semnificație strategică și politică. Dispărută, aflată în afara zonei de influență, succesoarea la tron e incomodă și poate fi primejdioasă dacă se află în mâini nepotrivite. De exemplu, în mâinile Nilfgaardului.

– Din câte îmi amintesc, a spus Geralt, în Cintra, legea succesiunii le exclude pe femei.

– Da, a confirmat Fenn și a zâmbit din nou. Dar o femeie poate deveni oricând soție și apoi mamă a unui urmaș de sex masculin. Serviciile de informații ale celor Patru Regate au aflat de căutarea frenetică a prințesei de către Rience și au presupus că despre asta este vorba. Astfel, s-au hotărât să facă așa încât prințesa să nu devină soție și mamă. Într-un mod simplu, dar eficient.

– Dar prințesa a murit, a adăugat Codrigher repede, observând schimbările de pe chipul lui Geralt la auzul vorbelor rostite de piticul zâmbitor. Agenții au aflat și au sistat căutările.

– Pentru moment au sistat, a răspuns vrăjitorul calm și rece. Minciuna are picioare scurte. În plus, agenții regali reprezintă doar una dintre părțile implicate în acest joc. Agenții, așa cum spuneai și voi, au urmărit-o pe Ciri ca să contracareze planurile altor urmăritori. Aceștia din urmă ar putea fi mai puțin receptivi la dezinformare. V-am plătit pentru a găsi o modalitate de a asigura securitatea copilei. Ce propuneți?

– Avem o mică idee, i-a aruncat Fenn o privire partenerului său, dar nu a găsit niciun îndemn la tăcere pe chipul lui. Răspundim discret, dar în cât mai multe locuri zvonul că nu numai Cirilla nu poate deveni prințesă, că nici măcar eventualii ei urmași de sex masculin nu ar avea niciun drept la tronul Cintrei.

– În Cintra linia feminină nu moștenește nimic, a explicat Codrigher, luptând cu un alt acces de tuse. Moștenește doar spada.

– Exact, a confirmat eruditul avocat. Așa a spus și Geralt puțin mai devreme. Aceasta este o lege veche, nici măcar diavolița de Calanthe n-a reușit s-o abroge, oricât s-a străduit.

– S-a străduit s-o abroge prin tot felul de intrigi, a completat Codrigher convingător, ștergându-și buzele cu o batistă. Intrigi ilicite. Explică-i, Fenn!

Calanthe era singura fiică a regelui Dagorad și a reginei Adalia. După moartea părinților săi, s-a opus nobilimii, care o vedea doar ca pe soția noului rege. Voia să domnească de una singură, cel mult pentru păstrarea formei și susținerea dinastiei, a acceptat instituția prințului consort alături de ea, dar pe post de marionetă. Familiile vechi s-au împotrivit. Calanthe a avut de ales între războiul civil, abdicarea sau căsătoria cu Roegner, prințul Ebbingului. A ales căsătoria. A condus țara, dar alături de Roegner. Evident, nu s-a ocupat de cratițe și nici de legănat bebeluși. Era Leoaica din Cintra. Dar, oficial, a domnit Roegner, deși nimeni nu i-a spus Leul.

– Iar Calanthe, adăugă Codrigher, s-a străduit cu înverșunare să rămână însărcinată și să dea naștere unui fiu. În zadar. A născut o fată, Pavetta, apoi a pierdut două sarcini și s-a lămurit că nu va mai avea copii. Toate planurile i s-au dus de râpă. Soarta femeii, ce să-i faci? Marile ambiții au fost zădărnicate de un uter zdrobit.

Geralt s-a încruntat.

– Ești dezgustător de vulgar, Codrigher!

– Știu. Și adevărul este vulgar. Căci lui Roegner începuseră să i se scurgă ochii după câte-o tânără prințesă lată-n șolduri, de preferință dintr-o familie care-și demonstrase fertilitatea încă din generația străbunicii. Lui Calanthe îi cam fugea pământul de sub picioare. Orice mâncare, orice pahar de vin putea conține moartea, fiecare vânătoare se putea încheia cu un accident mizerabil. După cum stau mărturie multe, Leoaica din Cintra a preluat inițiativa. Roegner a murit. În țară făcea ravagii variola și astfel moartea regelui n-a trezit suspiciuni.

– Cred că m-am prins, a spus vrăjitorul, aparent impasibil, pe ce temei se va sprijini zvonul pe care intenționați să-l răspândiți discret, dar în cât mai multe locuri. Ciri va fi pusă la zid ca fiind nepoata celei care și-a otrăvit soțul?

– Să nu ne pripim, Geralt! Hai, Fenn!

– Calanthe, a zâmbit piticul, și-a salvat viața, dar nu și coroana, care i se tot scurge printre degete. După moartea lui Roegner, când Leoaica a încercat să pună mâna pe toată puterea, nobilimea s-a opus din nou încălcării legilor și tradițiilor. Cintra trebuia să aibă un rege, nu o regină. S-a stabilit clar: de îndată ce micuța Pavetta va fi o femeie în toată firea, va trebui să fie încredințată spre căsătorie celui care va deveni noul rege. Despre recăsătoria reginei sterpe nici nu putea fi vorba. Leoaica din Cintra a înțeles că poate aspira, în cel mai bun caz, doar la rolul de regină-mamă. Colac peste pupăză ar fi fost ca viitorul soț al Pavettei să fie cineva care să-și înlăture definitiv soacra de la guvernare.

– Voi fi din nou vulgar, a avertizat Codrigher. Calanthe a făcut tot ce i-a stat în putință ca să târăgăneze măritișul lui Pavette. A distrus primul proiect de căsătorie când fetița avea zece ani, iar pe al doilea, când avea treisprezece ani. Nobilimea s-a prins de planuri și, ca să i le zădărnicească, i-a cerut lui Pavette să-și sărbătorească a cincisprezecea aniversare pentru ultima dată ca fecioară. Calanthe n-a avut încotro și a consimțit. Dar, înainte de toate, a încercat să profite de situație. Pavetta era fecioară de prea mult timp. Așa că nu s-a mai putut abține și i s-a oferit primului venit care, culmea, era și transformat într-un monstru. Erau nu știu ce împrejurări supranaturale, anumite profeții, vrăji, făgăduieli... Nu știu ce Drept la Surpriză? Nu-i așa, Geralt? Ce s-a întâmplat mai departe, probabil că-ți amintești. Calanthe a chemat un vrăjitor în Cintra, iar vrăjitorul a picat ca musca-n lapte. Neștiind că e folosit, el l-a dezlegat de blestem pe monstruosul Arici, permițându-i să se căsătorească cu Pavetta. Astfel, vrăjitorul i-a înlesnit lui Calanthe accesul la tron. Relația lui Pavette cu monstrul dezlegat de blestem i-a oripilat atât de tare pe nobili, încât au acceptat brusc căsătoria Leoaicei cu Eist Tuirseach. În ochii lor, iarlul de pe Insulele Skellige părea mai bun decât Ariciul. Și astfel, Calanthe a continuat să guverneze țara. Eist, ca toți insularii de altfel, o respecta pe Leoaica din Cintra prea mult pentru a o înfrunța, iar guvernarea îl plictisea pur și simplu. I-a încredințat ei regatul în întregime. Iar Calanthe, îndopându-se cu

leacuri și elixire, își târa soțul în pat zi și noapte. Voia să guverneze până la sfârșitul zilelor. Iar dacă tot o face ca regină-mamă, atunci să fie mama propriului său fiu. Dar, așa cum spuneam adineaori, marile ambiții...

– Am auzit ce-ai spus adineaori. Nu-i nevoie să repeți.

Cât despre prințesa Pavetta, soția ciudatului Arici, a purtat la nuntă o rochie suspect de lejeră. Resemnată, Calanthe și-a schimbat planurile. Dacă n-a fost să fie fiul ei, s-a gândit ea, atunci să fie fiul Pavettei moștenitorul tronului. Dar Pavetta a adus pe lume o fată. Oare a fost un blestem sau ce naiba? Totuși, prințesa mai putea să rămână însărcinată. Adică, ar mai fi putut. Pentru că s-a petrecut un accident misterios. Ea și ciudatul ei Arici au murit într-un naufragiu.

– Nu insinuezi cam mult, Codringher?

– Încerc să lămuresc situația, atât. După moartea Pavettei, Calanthe și-a pierdut orice nădejde, dar nu mult timp. Ultima ei speranță îi era la nepoată. Fiica Pavettei, Cirilla. Ciri, o mică diavoliță, făcea numai nebunii prin burgul regal. Pentru unii era ca ochii din cap, mai ales pentru cei mai bătrâni, care îi vedeau asemănarea cu Calanthe când era copilă. Pentru alții... era o mutantă, fiica unui Arici monstruos, asupra căreia un anumit vrăjitor își aroga numeroase drepturi. Și acum ajungem în miezul lucrurilor: pupila lui Calanthe, crescută, în mod evident, ca sucsoarea ei, era tratată ca o încarnare a ei, Leuța din sângele Leoaipei, era deja considerată de unii ca fiind exclusă de la dreptul tronului. Cirilla se născuse într-un ceas rău, dintr-o mezialianță. Pavetta amestecase sângele albastru, regal, cu sângele inferior al unui vagabond, de origine necunoscută.

– Câtă viclenie, Codringher! Dar nu se ține. Tatăl lui Ciri nu era deloc inferior. Era un prinț moștenitor.

– Ei, nu mai spune! Nu știam. Din ce regat?

– De prin Sud... Din Maeht... Da, chiar din Maeht.

– Interesant! a murmurat Codringher. Maeht a fost destul de multă vreme un marchizat nilfgaardian. Face parte din Provincia Metinna.

– Dar este un regat, a obiectat Fenn. Un rege domnește acolo.
 – Domnește Emhyr var Emreis, i-a scurtat-o Codringher. Oricine stă pe scaunul de domnie stă prin harul și hotărârea lui Emhyr. Dar, dacă tot am adus vorba, să vedem cine l-a înscăunat pe Emhyr. Nu-mi aduc deloc aminte.

– Mă uit acum – infirmul și-a învârtit roțile scaunului, s-a îndreptat cu un scârțâit în direcția unui raft, a scos un sul gros de pergamente, a început să se uite la ele și să le arunce pe rând pe podea. Uite! Regatul Maecht. Pe stemă: pești argintii și cu coroane pe un cvadripartit roșu cu albastru...

– Lasă heraldica, Fenn! Regele, cine-i rege?

– Hoët, zis Cel Drept. Ales prin vot...

– ...de Emhyr din Nilfgaard, a continuat sec Codringher.

– ...acum nouă ani.

– Nu el, a calculat rapid avocatul. Nu ne interesează el. Cine a fost înaintea lui?

– O clipă! Uite! Akerspaark. A murit...

– A murit de la o infecție pulmonară acută, străpuns de pumnalul omului lui Emhyr sau al celui zis Cel Drept, și-a demonstrat din nou perspicacitatea Codringher. Geralt, nu-ți sună cunoscut Akerspaark? Te pomenești că-i tatăl lui Arici?

– Da, a confirmat vrăjitorul după o clipă de gândire. Akerspaark. Îmi amintesc că așa îi spunea Duny tatălui său.

– Duny?

– Așa-l chema. Era prinț, fiul lui Akerspaark...

– Nu, l-a întrerupt Fenn, cu ochii în pergament. Aici sunt menționați toți. Fii legitimi: Orm, Gorm, Torm, Horm și Gonzalez. Fiice legitime: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvina și Argentina...

– Îmi retrag acuzațiile la adresa Nilfgaardului și a lui Hoët cel Drept, a zis serios Codringher. Akerspaark n-a fost ucis. El și-a făcut-o cu mâna lui. Pentru că probabil a avut și niște bastarzi, nu-i așa, Fenn?

– A avut. Destui. Dar nu văd aici niciunul cu numele Duny.

– Era și de așteptat. Geralt, Ariciul tău nu era nici pe departe prinț. Chiar dacă l-a zămislit prin cine știe ce cotlon nenorocitul

de Akerspaark, de dreptul la un astfel de titlu îl ținea departe, în afară de Nilfgaard, un lung șir de Ormi, Gormi și alți Gonzaleși legitimi, precum și odraslele lor, destul de multe, probabil. Așadar, din punct de vedere formal, Pavetta a încheiat o mezalianță.

– Dar Ciri, copilul rezultat din mezalianță, nu are dreptul la tron?

– Bravo!

Fenn s-a îndreptat spre birou, împingând roțilele scârțâitoare ale scaunului.

– Ar fi un argument, a spus el, fluturându-și capul mare. Doar un argument. Nu uita, Geralt, noi nu luptăm pentru coroana prințesei Cirilla, nici ca s-o obțină, nici ca s-o piardă. Zvonurile răspândite trebuie să răspândească ideea că fata nu poate fi folosită pentru cucerirea Cintrei. Dacă cineva încearcă să facă asta, poate fi ușor de luat la întrebări. Fata nu va mai reprezenta o figură în jocul politic, va fi un pion minor. Prin urmare...

– O vor lăsa să trăiască, a încheiat nerăbdător Codrigher.

– Sub aspect formal, l-a întrebat Geralt, cât de puternic e argumentul tău?

Fenn i-a aruncat o privire lui Codrigher, apoi vrăjitorului.

– Nu prea puternic, a recunoscut el. Cirilla, la urma urmei, este sânge din sângele lui Calanthe, chiar dacă e ușor diluat. În condiții normale, ar putea fi îndepărtată de la tron, dar condițiile nu sunt normale. Sângele Leuței are semnificație politică...

– Sângele... Geralt și-a frecat fruntea. Ce înseamnă Copilul Sângelui mai Vechi, Codrigher?

– Nu înțeleg. Cineva a folosit acest nume referindu-se la Cirilla?

– Da.

– Cine?

– Nu contează cine. Ce înseamnă?

– *Luned aep Hen Ichaer*, a îngânat brusc Fenn, plecând de la birou. Literalmente, nu ar fi Copilul, ci Fiica Sângelui mai Vechi. Sângele mai Vechi... Am mai întâlnit numele ăsta. Nu-mi amintesc exact... E vorba despre o profeție a elfilor. În vechile versiuni ale profeției Itlinei, presupun că este vorba despre Sângele Elfilor

Vechi, adică Aen Hen Ichaer. Dar nu avem aici textul complet al acelei profetese. Trebuie să-i întrebăm pe elfi...

– Să lăsăm asta! l-a întrerupt glacial Codringher. Toate la timpul lor, Fenn, să nu fugim după mai mulți iepuri, după prea multe profeții și secrete. Mulțumesc, deocamdată. Spor la treabă! Geralt, hai! Să ne întoarcem în cabinet.

– Prea puțin, așa-i? l-a întrebat vrăjitorul de îndată ce s-au întors și s-au așezat în fotolii, avocatul în spatele biroului, iar el în față. Onorariul e prea mic, nu?

Codringher a luat obiectul metalic, în formă de stea, de pe birou și l-a rotit de mai multe ori printre degete.

– Prea mic, Geralt. Să cercetez în profețiile elfilor este o sarcină devastatoare pentru mine, o pierdere de timp și de resurse. Trebuie căutați elfi, pentru că în afară de ei nimeni nu e în măsură să le înțeleagă scrierile. Manuscrisele elfilor sunt, în cea mai mare parte, cazuri de simboluri întortocheate, acrostihuri, uneori chiar coduri cifrate. Graiul mai vechi are întotdeauna cel puțin două sensuri, iar în scris poate avea și zece sensuri. Elfii nu erau niciodată dispuși să-i ajute pe cei care voiau să se amestece în profețiile lor. Și în zilele noastre, când prin păduri nu se mai termină războiul sângeros cu Veverițele, când au loc pogromuri prin târguri, e periculos să te apropii de ele. Pericolul este dublu. Elfii te pot lua drept provocator, iar oamenii te pot acuza de trădare...

– Cât, Codringher?

Avocatul a tăcut o clipă, continuând să se joace cu steaua metalică.

– Zece procente, a spus în cele din urmă.

– Zece procente din ce?

– Nu-ți bate joc de mine, vrăjitorule! Cazul devine serios. Începe să fie din ce în ce mai puțin clar ce se întâmplă, iar când nu se știe ce se întâmplă, este vorba despre bani. Aș fi mai mulțumit cu procente decât cu un onorariu obișnuit. Îmi dai zece procente din ce vei avea tu, minus suma pe care ai plătit-o. Îscălim un contract?

– Nu. Nu vreau să te expun la pierderi. Zece procente din zero înseamnă zero, Codringher. Eu, dragul meu prieten, nu voi avea nimic de câștigat.

– Repet, nu-ți bate joc de mine. Nu cred că tu lucrezi dezinteresat. Nu cred că nu se ascunde în spatele...

– Nu-mi pasă ce crezi. Nu va exista niciun contract. Și niciun procentaj. Hotărăște-te asupra onorariului pentru colectarea informațiilor.

– Pe oricine altcineva, i-a spus Codringher, l-aș fi dat afară pe ușă, bănuind că vrea să mă tragă pe sfoară. Dar ție, vrăjitorule anacronic, ți se potrivește de minune altruismul ăsta nobil și naiv. E stilul tău, ești grozav și patetic de demodat... și gata să mori de pomană...

– Să nu pierdem vremea! Cât ceri, Codringher?

– De două ori pe-atât. În total, cinci sute.

– Îmi pare rău, a clătinat Geralt din cap, dar nu-mi permit suma. Cel puțin, deocamdată.

– Reînnoiesc propunerea pe care ți-am făcut-o odată, atunci când ne-am cunoscut, a spus lent avocatul, jucându-se în continuare cu steluța. Acceptă să lucrezi în slujba mea și îți vei permite. Informații și alte luxuri.

– Nu, Codringher.

– De ce?

– N-o să înțelegi.

– De data asta mi-ai rănit nu numai inima, ci și orgoliul profesional. Mă mândream crezând că în general înțeleg tot. Temeiul profesiilor noastre îl reprezintă ticăloșia, dar tu te înverșunezi să preferi anacronismul modernismului.

Vrăjitorul a zâmbit.

– Bravo!

Codringher a fost zgâlțâit de un nou acces de tuse, și-a șters buzele, s-a uitat în batistă, apoi și-a ridicat ochii galben-verzui.

– Te-ai uitat cu coada ochiului la magii și magicienii de pe lista aflată pe birou? Lista de potențiali angajatori ai lui Rience?

– M-am uitat.

– Nu-ți voi da lista până când n-o voi verifica atent. Nu te baza pe ce-ai văzut! Jaskier mi-a spus că Filippa Eilhart știe mai mult ca sigur cine e în spatele lui Rience, dar ți-a ascuns. Filippa nu-și bate capul să protejeze pe neica-nimeni. În spatele nemernicului se află o figură importantă.

Vrăjitorul tăcea.

– Ferește-te, Geralt! Te paște o mare primejdie. Cineva se joacă cu tine. Cineva îți anticipează cu exactitate mișcărilor, cineva chiar ți le direcționează. Nu fi arogant și nu te culca pe-o ureche. Cel care se joacă cu tine nu este nici strigoii și nici vârcolac. Nu sunt frații Michelet. Nu este nici măcar Rience. Copilul Sângelui mai Vechi, la naiba! Ca și cum nu era destul tronul Cintrei, vrăjitorii, regii și Nilfgaardul, acum hop și elfii de colo. Întrerupe jocul, vrăjitorule, ieși din el. Dă-le planurile peste cap, făcând mișcări la care nimeni nu se așteaptă. Pune capăt acestei relații nebunești, nu mai permite să fii asociat cu Cirilla. Las-o în seama lui Yennefer și întoarce-te la Kaer Morhen și nu mai scoate nasul de-acolo. Ascunde-te în munți, iar eu mă duc și caut în manuscrisele elfești, cu calm, fără grabă, cu grijă. Și, până când voi avea informații despre Copilul Sângelui mai Vechi, până când voi afla numele vrăjitorului angajat, vei putea să strângi bani și să facem târgul.

– Nu pot să aștept. Fata e în primejdie.

– E adevărat. Dar știu că ești considerat un obstacol în calea ei. Un obstacol care trebuie eliminat fără scrupule. Prin urmare, și tu ești în primejdie. Vor putea ajunge la fată numai după ce scapă de tine.

– Sau când voi întrerupe jocul, mă îndepărtez și mă ascund la Kaer Morhen. Ți-am plătit prea mult, Codrigher, ca să-mi dai un astfel de sfat.

Avocatul și-a plimbat printre degete steaua din oțel.

– Pentru cât mi-ai plătit-o astăzi, am fost activ o vreme, vrăjitorule, i-a spus el, reținându-și tusea. Sfatul pe care ți l-am dat este bine chibzuit. Du-te la Kaer Morhen, dispari! Și apoi cei care o caută pe Cirilla o vor găsi.

Geralt a mijit ochii și a zâmbit. Codrigher s-a făcut palid.

– Știu bine ce vorbesc, a zis el, susținându-i privirea și zâmbetul. Urmăritorii lui Ciri a ta o vor găsi și vor face tot ce vor cu ea. Între timp, atât ea, cât și tu veți fi în siguranță.

– Lămurește-mă, te rog! Cât mai repede!

– Am găsit o fată. O orfană de război dintr-o familie de nobili scăpătați din Cintra. S-a tot perindat prin tabere de refugiați, în prezent se ocupă de măsurarea și tăierea țesăturilor la un croitor din Brugge. Nu se remarcă prin nimic special. Cu o singură excepție. Seamănă cu imaginea unei miniaturi în care e reprezentată Leuța din Cintra... Vrei să-i vezi portretul?

– Nu, Codringher. Nu vreau. Și nu sunt de acord cu soluții de genul ăsta.

– Geralt, a închis ochii avocatul, ce-i cu tine? Dacă vrei s-o salvezi pe Ciri... Nu cred că-ți poți permite luxul disprețului acum. Nu, m-am înșelat. Nu-ți poți permite luxul de a disprețui disprețul. Vine vremea disprețului, colega, o vreme a disprețului groaznic și nemărginit. Trebuie să te adaptezi. Sugerez o alternativă simplă. Cineva va muri pentru a trăi altcineva. Cea pe care-o iubești va supraviețui. O altă fată, pe care n-o cunoști, pe care n-ai mai văzut-o până acum...

– Și pe care pot s-o disprețuiesc? l-a întrerupt vrăjitorul. Trebuie să plătesc pentru ce-mi place, cu disprețul pentru mine însumi? Nu, Codringher. Lasă copila în pace, las-o să măsoare pânza în continuare. Distruge-i portretul! Dă-i foc! Și dă-mi altceva pentru cele două sute cincizeci de coroane câștigate cu multă osteneală, pe care le-ai azvârlit în sertar. Informații. Yennefer și Ciri au plecat din Ellander. Sunt sigur că știi asta. Sunt sigur că știi încotro se duc. Sunt sigur că știi dacă e cineva pe urmele lor.

Codringher a bătut ritmic cu degetele în masă, a tușit.

– Lupul, ignorând avertismentele, vrea să vâneze, i-a spus. Nu vede că el însuși este cel vânat, că se strecoară printre capcanele puse la cale de adevăratul vânător.

– Nu fi banal! Fii concret!

– Cum dorești. E lesne să ne închipuim că Yennefer merge la congresul magicienilor, fiind chemată la Garstang, pe insula

Thanedd, la începutul lunii iulie. Se furișează cu dibăcie ca o șopărlă isteată, fără să folosească magia, așadar este greu de urmărit. Cu o săptămână în urmă, era încă în Ellander, am socotit că în trei-patru zile ar ajunge în târgul Gors Velen, la o azvârlitură de băț de Thanedd. Până la Gors Velen, trebuie să treacă prin satul Anchor. Dacă pornești acum, poți avea norocul să-i prinzi pe cei care le urmăresc. Pentru că sunt urmărite.

– Sper că, a zâmbit Gerald strâmb, nu sunt agenți regali?

– Nu, l-a liniștit avocatul, uitându-se la steaua metalică pe care o învârtea între degete. Nici vorbă de agenți. Dar nici de Rience, care, fiind mai deștept decât tine, după răfuiala cu Michelet, s-a ascuns într-o grotă și nu și-a mai scos nasul. Yennefer e urmărită de trei zbiri.

– Crezi că îi cunoști?

– Îi cunosc pe toți. De aceea îți propun ceva: vezi-ți de treabă. Nu te duce la Anchor. O să-mi folosesc eu cunoștințele și antenele. Voi încerca să-i mituiesc pe bătauși și să le inversez contractul. Cu alte cuvinte, îi asmut împotriva lui Rience. Dacă funcționează...

S-a oprit brusc. Steluța de oțel a șuiert în zbor și a intrat în portret, nimerind direct în fruntea lui Codrigher tatăl, străpun-gând pânda și jumătate din grosimea peretelui.

– Bine, nu? a zâmbit avocatul. Se numește orion. O invenție de peste mări. M-am antrenat o lună și de-acum îmi iese, nu ratez nicio-dată ținta. E de folos. De la treizeci de pași, steaua e infailibilă și mortală și poate fi ascunsă într-o mânășă sau sub panglica de la pălărie. De un an orionii au intrat în dotarea serviciilor speciale ale Nilfgaardului. Ha, ha, dacă Rience spionează pentru Nilfgaard, va fi o ironie a sorții să aibă un orion în tâmplă când îl vor găsi... Ce spui?

– Nimic. E treaba ta. Două sute cincizeci de coroane zac în sertarul tău.

– Sigur, a confirmat Codrigher. Înțeleg din cuvintele tale că-mi dai mână liberă. Hai să tăcem un minut, Geral! Să comemorăm moartea bruscă a conului Rience cu un moment de tăcere. De ce te strâmbi? La dracu'! N-ai pic de respect pentru măreția morții?

– Ba am. Prea mult pentru a-i asculta pe idioții care o iau în râs. Te-ai gândit vreodată la propria ta moarte, Codrigher?

Avocatul a tușit dureros, s-a uitat lung în batista cu care-și acoperise gura, apoi a ridicat ochii.

– Sigur, a zis încet. M-am gândit. Și încă cum. Dar asta nu-treaba ta, vrăjitorule. Te duci la Anchor?

– Mă duc.

– Ralf Blunden, zis și Profesorul. Heimo Kantor. Scurtul Yaxa. Ți spun ceva?

– Nu.

– Toți cei trei mânuiesc bine spada. Mai bine decât Michelet. Prin urmare, ți-aș sugera o armă mult mai sigură și cu rază mai lungă de acțiune. De exemplu, aceste stele nilfgaardiene. Vrei? Ți vând câteva. Am multe.

– Nu cumpăr. Nu sunt practice. Prea zgomotoase.

– Șuieratul acționează la nivel psihologic. Paralizează victima de teamă.

– Posibil. Dar la fel de bine poate și s-o avertizeze. Eu aș avea timp de o eschivă.

– Dacă ai vedea-o când e lansată spre tine, da. Știu că poți să eviți o săgeată sau o suliță... Dar din spate...

– Și din spate.

– Pe naiba!

– Hai să punem rămașag, a propus Geralt cu răceală. Mă întorc cu fața la portretul idiotului tău tată, iar tu arunci un orion în mine. Dacă mă nimerești, câștigi. Nu mă lovești, pierzi. Dacă pierzi, îmi descifrezi manuscritele elfești. Îmi culegi informații despre Copilul Sângelui mai Vechi. Urgent! Și pe datorie.

– Și dacă voi câștiga?

– Vei obține oricum acele informații și i le vei încredința lui Yennefer. Te va plăti. Nu vei ieși în pierdere.

Codrigher a deschis sertarul și a scos alt orion.

– Contai pe faptul că n-o să accept rămașagul, a spus el, fără să întrebe.

– Nu, a zâmbit ucigașul. Sunt sigur c-o să-l accepți.

– E riscant pentru tine. Ai uitat? N-am scrupule.

– N-am uitat. Vine vremea disprețului, iar tu ești în pas cu progresul și cu spiritul vremurilor. Dar țin seama de acuzațiile de naivitate anacronică și de data aceasta nu risc, dacă nu sper la un profit. Deci? Punem rămășag?

– Punem.

Codringher a dus steaua de oțel la umăr și s-a ridicat în picioare.

– Curiozitatea mea a fost întotdeauna mai puternică decât rațiunea, ce să mai spun de mila neîntemeiată. Întoarce-te!

Vrăjitorul s-a întors. S-a uitat la fața plictisită din portret și la orionul înfipt în ea. Apoi a închis ochii.

Steaua a suierat și s-a împlântat în perete la patru centimetri de rama portretului.

– La naiba! a urlat Codringher. Nici măcar n-ai tresărit, ticălosule!

Geralt s-a întors și a zâmbit. Deosebit de înfiorător.

– Și de ce să tresar? Am auzit cum l-ai aruncat în așa fel încât să nu mă nimerești.

În han nu era țipenie de om. Într-un colț, pe o bancă, stătea o tânără cu ochii încercănați. Răsucită pudic într-o parte, își alăpta bebelușul. Un flăcău lat în umeri, poate soțul, moțăia lângă ea, rezemat de perete. În penumbră, în spatele sobei, mai era cineva, pe care Aplegatt nu-l distingea clar.

Hangiul și-a ridicat capul, l-a observat pe Aplegatt, i-a văzut haina și stema Aedirnului pe piept, a încremenit. Aplegatt era obișnuit cu astfel de întâmpinări. Ca olăcar regal, avea dreptul necondiționat să înnopteze și să-și potolească setea. Decretele regale erau clare: în orice oraș, în orice sat, în orice han, în orice fermă, olăcarul avea dreptul să ceară un cal nou – și vai de capul celui care-l refuza. Desigur, mesagerul își lăsa propriul cal, iar pentru cel nou iscălea o chitanță – hangiul putea să se adreseze starostelui și să obțină despăgubiri. Dar lucrurile nu stăteau chiar așa de simplu. Prin urmare, olăcarii erau întotdeauna priviți cu reticență și teamă – o să ceară sau nu? O să ni-l ia pe veci pe Auraș? Pe Frumușica, pe care am hrănit-o de mică? Pe Corbul cel alintat?

Aplegatt văzuse copiii zgâlțâți de suspine agățați de prietenul de joacă înșeuat, adus din grajd, văzuse chipurile palide ale adulților, marcate de un sentiment de nedreptate și de neputință.

– N-am nevoie de cal nou, a zis el brusc.

I s-a părut că hangiuul a scos un oftat de ușurare.

– O să îmbuc ceva, căci m-a sleit drumul, a adăugat. Ce-ai în oală?

– A mai rămas niște supă, îndată vă dau, ședeți colea. Înnoptați?

Se lasă seara de-acum.

Aplegatt s-a gândit puțin. Acum două zile s-a întâlnit cu Hansom, olăcar vestit și, conform poruncii, au făcut schimb de mesaje. Hansom a preluat misiva și un mesaj pentru regele Demawend și a pornit în galop prin Temeria și Mahakam, către Vengerberg. Aplegatt, după ce a preluat poșta pentru regele Vizimir din Redania, a luat-o spre Oxenfurt și Tretogor. Avea de străbătut peste trei sute de mile.

– Mănânc și plec, s-a hotărât el. E lună plină, iar drumul e drept.

– Cum dorești.

Supa era subțire și fără gust, dar olăcarului nu-i păsa de fleacuri. Gustul era acasă, în bucătăria nevestei, pe drum mânca ce prindea. Sorbea încet, ținând stângaci lingura în pumn, cu degetele învinețite de strânsura hăturilor.

Un motan care torcea lângă sobă a ridicat brusc capul, a căscat.

– Olăcarul regelui?

Aplegatt s-a cutremurat. Întrebarea îi fusese adresată din penumbră, de unde ieșise cel care se și postase în picioare lângă el. Avea părul alb ca laptele, o curea din piele pe frunte, o jachetă neagră cu ținte de argint și cizme înalte. Montura sferică a spadei, care-i traversa spatele, strălucea deasupra umărului drept.

– Încotro ți-e drumul?

– Încotro e voia regelui, i-a răspuns Aplegatt sec. Nu răspundea niciodată altfel la asemenea întrebări.

Bărbatul cu părul alb a tăcut un răstimp, privindu-l interogativ pe olăcar. Avea chipul anormal de palid și ochii straniu de întunecați.

– Voia regelui, i-a spus el în cele din urmă, cu o voce aspră, ușor răgușită, te face să te grăbești, nu? Negreșit, ești nerăbdător s-o iei din loc.

– Ce te privește pe tine? Cine ești tu ca să mă zorești pe mine?

– Nu sunt nimeni, a zâmbit bărbatul cu plete înfiorător de albe. Și nu te zoresc. Dar, în locul tău, m-aș urni de-aici cât mai degrabă. N-aș vrea să pățești ceva rău.

Și pentru astfel de afirmații Aplegatt avea un răspuns pregătit. Scurt și la obiect. Calm și inofensiv, dar care amintea în mod explicit pe cine slujește olăcarul regal și ce riscă cel care îndrăznește să se atingă de un fir de păr de-al său. Dar în vocea celui cu părul alb era ceva care îl împiedica pe Aplegatt să răspundă.

– Trebuie să-i dau un răgaz calului, jupâne. O oră, poate două.

– Înțeleg, a consimțit el, apoi și-a ridicat capul, ascultând sunetele venite de afară. Aplegatt și-a ciulit și el urechea, dar n-a auzit decât greierii.

– Odihnește-te! i-a spus cel cu plete albe, fixându-și centura spadei pe piept, în diagonală. Dar nu ieși în curte. Orice s-ar întâmpla, nu ieși!

Aplegatt s-a abținut să pună întrebări. Instinctiv, a simțit că ar fi mai bine. S-a aplecat deasupra străchinii, reluând pescuirea bucățelelor de slănină care pluteau în supă. Când și-a ridicat capul, bărbatul cu plete albe nu mai era în încăpere.

După un moment s-au auzit din curte un nechezat de cal și un ropot de copite.

Trei bărbați au intrat în han. La vederea lor, hangiul a început să șteargă ulcica mai repede. Femeia cu bebelușul s-a apropiat de soțul somnolent, l-a trezit cu un strigăt. Aplegatt și-a tras ușor spre el scaunul pe care își ținea centura și arma.

Bărbații s-au apropiat de tejghea, aruncându-și ochii către mușterii și măsurându-i. Pășeau încet, zăngănindu-și pintenii și armele.

– Bine ați venit la noi, conașilor! și-a dres hangiul glasul și a tușit. Cu ce vă pot servi?

– Rachiu! a comandat unul mic și îndesat, cu brațe lungi de maimuță, înarmat cu două săbii zerrikane atârinate cruciș pe spate. Bine, Professore?

– Bine, cum să nu? a fost de acord celălalt bărbat, fixându-și ochelarii cu cristale albastrii, șlefuite, cu ramă de aur, pe nasul strâmb. Dacă nu e îndoită băutura cu niciun fel de ingrediente.

Hangiul le-a turnat. Aplegatt a observat că mâinile îi tremurau ușor. Bărbații stăteau în picioare, cu spatele rezemat de bar și sorbeau fără grabă din ulcelele de lut.

– Dragă cârciumarule, i s-a adresat brusc cel cu ochelari. Presupun că două domnițe au trecut pe-aici de curând, îndreptându-se cu mare zor spre Gors Velen?

– Pe-aici trece multă lume... s-a bâlbâit hangiul.

– Domnițele împricinate, a continuat el încet, nu puteau trece neobservate. Una are părul negru și e extraordinar de frumoasă. Călărește un armăsar negru. Cealaltă, mai tânără, cu părul deschis și cu ochii verzi, are o iapă sură. Au fost pe-aici?

– Nu.

Aplegatt i-a luat-o înainte hangiului, simțind dintr-odată un fior rece pe șira spinării. Primejdia cu pene cenușii. Nisipul fierbinte...

– Olăcar?

Aplegatt a dat din cap că da.

– De unde și încotro?

– După cum e voia regelui.

– Femeile, de care întrebam adineaori, nu ți s-au dat în cale?

– Nu.

– Prea iute-ai tăgăduit, a mârâit al treilea bărbat, un lungan uscat ca un par. Avea părul negru și strălucitor, de parc-ar fi fost uns cu untură. Nu prea cred că nu-ți amintești.

– Lasă-l, Heimo! și-a fluturat mâna a lehamite ochelaristul. E un olăcar. Nu ne încurcă pe noi cu nimic. Cum se cheamă popasul, cârciumarule?

– Anchor.

– La ce distanță e de Gors Velen?

– ?

- La câte mile?
- N-am stat să măsoar în mile. Să tot fie vreo trei zile de mers...
- Cu calul?
- Cu căruța.
- Hei! l-a chemat în șoaptă îndesatul, îndreptându-se și privind prin ușa deschisă. Uită-te, Profesore. Cine-i? Te pomenești că...
- Grădinarul s-a uitat în curte și i-a căzut fața.
- Da, a fluierat. El e, cum să nu! Până la urmă, am fost norocoși.
- Îl așteptăm să vină.
- N-o să vină. Ne-a văzut caii.
- Știe că noi...
- Taci, Yaxa! Parcă spune ceva.
- Aveți de ales, a răsunat din curte o voce ușor răgușită, puternică, pe care Aplegatt a recunoscut-o imediat. Unul dintre voi va ieși și-mi va spune cine v-a năimit, apoi veți pleca fără probleme. Sau ieșiți toți trei. Aștept.
- Nemernicul... a murmurat brunetul. Știe. Ce facem?
- Cu o mișcare lină, ochelaristul a pus ulcica pe teighea.
- Ce-am fost plătiți să facem.
- Și-a scuipat în palmă, și-a mișcat degetele și și-a scos spada. Văzându-l, și ceilalți doi și-au scos spadele. Hangiul a deschis gura să țipe, dar a închis-o repede, în fața ochelarilor albastrii străpunși de o privire glacială.
- Toată lumea stă jos! a mârâit ochelaristul. Și să n-aud nici pâs! Heimo, când începe, încearcă să-l ataci din spate. Hai, flăcăi, baftă! Ieșim.
- A început imediat ce au ieșit. Icneli, șuturi, scrâșnete de spade. Și apoi un răcnet. Unul care îți face părul măciucă.
- Hangiul s-a albit la față, femeia încercănată a scos un urlet mut, strângându-și bebelușul cu ambele mâini la piept. Motanul a sărit în picioare, și-a arcuit spatele, coada i s-a zburlit ca o perie. Aplegatt a sărit din scaun și s-a strecurat într-un colț. Pumnalul îi era pe genunchi, dar încă nu-l scosese din teacă.
- Din curte se auzeau din nou tropăituri, șuierături, zăngănit de spade.

– A, tu... a urlat cineva sălbatic, iar în acel urlet, chiar dacă încheiat cu o înjurătură urâtă, era mai multă disperare decât furie. Tu...

Șfichiuit de spadă. Și imediat după, acel urlet imens, pătrunzător, care părea că sparge aerul din jur. O bubuitură, de parcă ar fi căzut un sac greu cu cereale pe podea. Apoi, ropot de copite și nechezat de cai înspăimântați.

Pe podea a bubuit din nou ceva, în curte alergau pași grei, rapizi. Femeia cu bebelușul s-a îndesat în soțul său, iar hangiuul și-a rezemat spatele de perete. Aplegatt și-a scos pumnalul, ascunzându-și încă arma sub masă. Cel care alerga se îndrepta direct spre han și era de așteptat ca, dintr-un moment în altul, să apară în ușă. Dar, înainte să ajungă în ușă, a șuierrat lama unei spade.

Omul a țipat, apoi s-a strecurat înăuntru. A fost cât pe ce să cadă în prag, dar nu a căzut. A făcut câțiva pași ezitanți, apoi s-a prăbușit în mijlocul camerei, săltând colbul dintre podele. A căzut cu fața în jos, cu mâinile inerte și cu genunchii strânși sub el. Ochelarii de cristal i-au alunecat pe podea, s-au spart în mii de cioburi albastrii. O băltoacă întunecată și strălucitoare s-a răspândit sub trupul său inert.

Nimeni nu s-a mișcat. Nimeni n-a scos un sunet.

Cel cu plete albe a intrat în încăpere.

Spada i-a alunecat ușor în teaca de la spate. S-a apropiat de teighea, nesinchisindu-se de cadavrul care zăcea pe podea. Hangiuul s-a aplecat.

– Oamenii răi... a spus cel cu plete albe, cu o voce spartă.

– Oamenii răi au murit. Când vine ispravnicul, s-ar putea să pună recompensă pe capetele lor. Lasă-l să facă ce crede de cuviință.

Hangiuul a dat din cap cu nerăbdare.

– S-ar putea întâmpla, a continuat el după un moment, și ca niște camarazi să se intereseze de soarta acestor oameni răi. Să le spui pur și simplu că i-a mușcat Lupul. Lupul Alb. Și să le mai spui să privească din când în când în urmă. Într-o zi se vor întoarce și-l vor vedea pe Lup.

După trei zile, când a sosit la porțile Tretogorului, era trecut de miezul nopții. Aplegatt era furios pentru că se tot învărtise pe

lângă șanț și răgușise de atâta strigat – gărzile dormeau buștean și abia se târau până la poartă. N-a pregetat să-i înjure copios, luând-o pe firul strămoșilor până la a treia generație. Mai târziu a fost încântat să-l audă pe comandantul paznicilor care, odată trezit, completa insultele la adresa mamelor, bunicilor și străbunicilor. Evident, nu încăpea nici vorbă să meargă la regele Vizimir la ora aceea din noapte. De fapt, și renunțase la idee, la urma urmei, s-a gândit că va dormi până în zori, când vor bate clopotele de dimineață. Se înșelase. În loc să i se indice un loc unde să se odihnească, a fost dus de îndată la corpul de gardă. Nu era așteptat de castelan, ci de altcineva, un uriaș grăsan. Aplegatt îl cunoștea – era Dijkstra, omul de încredere al regelui Redaniei. Dijkstra olăcarul știa asta – avea dreptul să audă mesajele destinate exclusiv urechilor regale. Aplegatt i-a înmânat misiva.

– Ai un mesaj prin viu grai?

– Am, jupâne.

– Să-l aud!

– Demawend către Vizimir, a recitat Aplegatt, închizând ochii.

Primo: Mascății sunt gata pentru a doua noapte după luna plină din Cuptor. Vegheați să nu-și bage nasul Foltest. *Secundo*: n-o să onorez cu prezența congresul șmecherilor de pe insula Thanedd, ceea ce te sfătuiesc și pe dumneata. *Tertio*: Leuța e moartă.

Dijkstra s-a încruntat ușor, bătând cu degetele în masă.

– Iată misiva pentru regele Demawend. Și mesajul prin viu grai... Ciulește urechile și ia aminte! Vei repeta cuvânt cu cuvânt regelui tău. Numai și numai lui. Ai înțeles?

– Am înțeles, jupâne.

– Mesajul este următorul: Vizimir către Demawend. Mascății trebuie opriți cu orice preț. Cineva a trădat. Flacăra a strâns oastea în Dol Angra și așteaptă doar o scânteie. Repetă.

Aplegatt a repetat.

– Bine, a dat din cap Dijkstra. Vei pleca de îndată ce răsare soarele.

– De cinci zile sunt pe drumuri, jupâne – olăcarul și-a frecat șalele, să dorm măcar până la amiază... Îmi îngădui, jupâne?

– Oare regele tău, Demawend, doarme acum? Oare eu dorm? Numai pentru că ai îndrăznit să întrebi așa ceva ai merita un pumn în bot, măi. O să primești de-ale gurii, apoi îți îndrepti oasele în fân. Iar la răsăritul soarelui o iei din loc. Le-am poruncit să-ți dea un armăsar pursânge, o să vezi, gonește ca vântul. Și să nu suflă o vorbă! Ia de-aici o punguță cu un bacșiș, ca să nu spui că Vizimir e cărpănos.

– Mulțumesc, jupâne.

– Când treci prin pădurile Pontarului, fii cu băgare de seamă! Au fost văzute Veverițele pe-acolo. Și nici de tâlhari ordinari nu duce lipsă ținutul.

– Știu. Am văzut acum trei zile...

– Ce-ai văzut?

Aplegatt a povestit iute întâmplările petrecute la Anchor. Dijkstra l-a ascultat cu brațele puternice încrucișate pe piept.

– Profesorul, a spus el gânditor, Heimo Kantor și Scurtul Yaxa. Vânați de vrăjitor la Anchor, pe drumul care duce la Gors Velen, adică în Thanedd, la Garstang... Și Leuța a murit?

– Adică?

– Nu contează. Dijkstra a privit în sus. Nu te privește pe tine! Odihnește-te. Și în zori, la drum!

Aplegatt a mâncat ce i s-a adus, s-a întins imediat, de oboseală nici n-a mai clipit. Înainte de revărsatul zorilor, era ieșit pe poartă. Armăsarul era, într-adevăr, rapid, dar îndărătnic. Lui Aplegatt nu-i plăcea soiul ăsta de cal.

Pe spate, între șira spinării și umărul stâng, îl sâcăia ceva insuportabil. La fel îl pișcase un purice în timp ce dormea în grajd. Și n-avea cum să se scarpine.

Calul a dansat și a nechezat. Olăcarul l-a îmboldit din pinteni și au pornit în galop. Timpul se scurgea.

– *Gar'ean*, a șuiert Cairbre, aplecându-se printre crengile copacului din care pândea drumul. *En Dh'oine aen evall a stráede!*

Toruviel s-a ridicat, și-a apucat spada, și-a ajustat-o, l-a împuns cu vârful cizmei în coapsă pe Yaevinn, care moțăia rezemat de

trunchiul unui copac doborât de vânt. Elful a sărit și a înjurat după ce s-a fript de la nisipul fierbinte, pe care pusese mâna.

– *Que suecc's?*

– Cal pe drum.

– Unul? Yaevinn ridică arcul și tremura. Cairbre? Doar unul?

– Unul. Se apropie.

– Să-i venim de hac! Să fie un *Dh'oine* mai puțin.

– Lasă-l în pace! l-a tras de mânecă Toruvriel. La ce bun? Ar fi trebuit să mergem în recunoaștere și apoi să ne unim într-un comando. Ne-apucăm de ucis oameni la drumul mare? Asta-i lupta pentru libertate?

– Așa e. Să-l lăsăm.

– Dacă-l găsește mort, orice patrulă care trece dă alarma. Armata începe să ne vâneze. Fac filtre și baraje, apoi avem probleme la trecerea râului!

– Pe drumul ăsta nu vine nimeni. Până descoperă hoitul, o să fim departe.

– Călărețul e deja departe, a zis Cairbre din copac. În loc să trăncănești, trebuia să tragi cu arcul. De-acum nu-l mai nimerești. E la mai bine de două sute de pași.

– Cu cele șazeci de livre ale mele? Yaevinn și-a mângâiat arcul. Cu săgeata mea de treizeci de inci? În plus, nu sunt două sute de pași. Numai o sută cincizeci. *Mire, que spar aen'le.*

– Yeavinn, las-o baltă...

– *Thaess aep*, Toruvriel.

Elful și-a întors căciula să nu-l încurce coada de verigă atârnată de ea, și-a încordat repede arcul, ferm, până la ureche, a ochit cu precizie și a eliberat coarda.

Aplegatt nu auzise săgeata. Era o săgeată „tăcută“, special pregătită, cu pene cenușii, lungi și înguste, cu coada canelată pentru a-i spori rigiditatea și pentru a-i diminua greutatea. Vârful cu trei lame extrem de ascuțite l-a lovit pe olăcar în spate, între șira spinării și umărul stâng. Lamele vârfului erau dispuse în unghi – ...penetrând trupul, vârful săgeții s-a răsucit ca un șurub, distrugându-i țesuturile, secționându-i vasele de sânge și zdrobindu-i

oasele. Aplegatt s-a prăbușit cu pieptul pe grumazul calului și a alunecat la pământ, neputincios ca un sac de lână. Nisipul de pe drum era fierbinte, soarele ardea puternic. Însă olăcarul nu mai simțea. A murit pe loc.